

DAGEN VAN SPANNING

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

O, 't zijn zware tijden, zware tijden! Vooral nu, dat de zon zoo uitlokkend straalt en het buiten zoo warm en goed is, nu het mos zijn volle fluweelzachtheid bereikt heeft! Juist nu ik wilde, dat alles om mij heen jubelde, nu ik uit zou willen vliegen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, vergezellen mij steeds vijf bekommerde gezichten en schiet mijn handwerk voorbeeldeloos op, want vijf paar oogen zijn toch

Onbewogen laat 't me echter niet, de overgangsstorm, want o, Fred en Rob!

Fred is ons aller troetelkind. Hij is den troetel leeftijd al lang voorbij, want hij is al zestien, maar hij is verleden winter vreeselijk ziek geweest, maanden lang. Dat was een tijd voor ons! 't Was nog nooit gebeurd, dat een van allen ernstig ziek was — en Fred heeft op sterven gelegen. O, wat vonden we dat ontzettend! En we konden niets doen dan eens naar de neergelaten gordijnen zijner kamer kijken, want we mochten, weken lang, niet bij hem. En toen hij eindelijk weer bezoek mocht hebben, wat schrikten we toen van dien langen, bleeken jongen met

IETS OVER DEN MONT-BLANC.



Op en in het ijs.

voortdurend in de boeken geslagen en het lieve mos is bedekt met meetkunde-boeken, algebra-boeken, natuurkunde-boeken.

Aan alle kanten steken de stormen op, blazend om iedereen, groot en klein. Want 't loopt tegen den overgang! Ach, er wordt veel geleden in dezen tijd! Er is veel angst in de huisgezinnen, veel zenuwachtige onrust in de harten, die blij en vrolijk moesten zijn. Herman, Nol en Hugo konden eigenlijk wel gerust blijven, maar de algemeene onrust sleept hen mee en zij leeren als razenden, iederen vrijen middag. Maar arme Freddy — en Rob!

Ongemoeid gaat de storm aan *mij* voorbij: ik zal van mijn leven nog eens mijn onderwijzeressen-akte halen en dat 's in April, net een goede tijd om examen te doen, als 't moois pas begint te komen en je weet, dat je van je leven genieten zult, vrij in alle geval, 't zij in droefheid of in blijdschap!

holle oogen! Ach, wat was er van onzen blozenden, lawaaierigen Fred overgebleven? Hij is nog lang niet de oude, *nog* al niet, en 't is al vol zomer! Zoo, nu en dan, ben ik wel eens bang, dat 't waar is, wat een oude tante van hem, die altijd 'tergste denkt, tot ons gezegd heeft: „Fred is voorgoed gebroken, wat *ik* je zeg! Je zult 't zien! je zult 't zien!”

Maar kom, dat gelooven we niet. Ze heeft laatst nog bij hoog en laag verzekerd, dat kleine Han dood zou gaan, omdat hij wilde kersen had gegeten — en hij leeft nog.

Hoe 't ook zij, Fred is vreeselijk zwak gebleven. En we zijn allen, zelfs de lompe groote Huug en de stoere Rob, even voorzichtig met hem en zorgzaam. 't Is net, of we eerbied voor hem hebben, wel een beetje, maar eerbied is 't toch. „Hij was in 't dal der schaduwen des doods,” las ik laatst ergens, en toen dacht ik opeens aan Fred en begreep nu dat onderdanige, dat eerbiedige,

dat we, sedert dien tijd, tegenover hem voelen. Als hij er maar beter uit gaat zien, zal dat wel overgaan, denk ik, maar *nu* worden we er nog telkens aan herinnerd.

Zoo gauw Fred weer op 't Gym terugkwam, bleek 't, dat hij zou blijven zitten, maar hoe gaat 't? Hij is hoopvol gebleven, zoolang de overgangstijd nog in 't verschiet was, en nu is hij dubbel terneergeslagen, nu die tijd daàr is, en al zijn hoop den bodem inslaat.

De slag is nog niet gevallen, maar, naar mijn overtuiging, is hij onvermijdelijk. Och, arme Fred! Gisteren ben ik hem erg vroeg gaan halen en toen gingen we vast vooruit naar den eersten

niet meer op te kijken, en lag in spanning te wachten op eenig gerucht, dat de komst der jongens aan zou kondigen.

Eindelijk kraakten de dorre bladeren onder de eikestruiken en Rob wrong er zich door — maar die had wel weg mogen blijven, want hij kon 't ook niet vroolijker voor ons maken. Boven zijn hoofd hangt ook het zwaard van Damocles, maar *hij* is niet ziek geweest, alleen maar lui en speelsch! Hij heeft er nu heelemaal den brui van gegeven en voert niets meer uit. Grootte hemel, als ik aan 't oogenblik denk, dat zijn Papa het noodlottige papier uit de bus zal halen.

„Niet bevorderd!” Je zult zien, er zit geen enkel pretje voor hem op, de heele zomervacantie niet.

Toen kwamen de drie andere overgangs-candidaten. Zij zwoegden ieder onder het gewicht van een pak boeken en verpletterden er de kleine mosplantjes mee. Als razenden gingen ze aan 't werk, maar Rob was er niet meer toe te bewegen; hij ging een eikekrans voor me vlechten, doch vlocht in gedachten zóólang door, dat ik er nog mijn hoofd in had kunnen steken, zelfs al was ik een cycloop geweest. Freddy trachtte nog even een boek op te nemen, doch zijn arme oogen vielen dicht van vermoeidheid en pijn, en hij liet, zonder tegenstribbelen, toe, dat ik 't hem uit de hand namen 't ver buiten zijn bereik legde. Toen bleef hij stil liggen, nu eens met gesloten oogen, dan droomerig kijkend naar de wondermooie kleuren van mijn pompadouren wol.

Nu is de slag gevallen! Herman, Nol en Huug springen rond als blije kikkers in den zomerzonnenschijn, komen om zeven uur 's morgens al vragen, of ik mee ga fietsen, of keeren om acht uur al uit de Boschjes, terug om te gaan ontbijten. Duizend en één plan hebben ze, en ik zie er van komen, dat ze 't heele land door gaan vagebondeeren.

Freddy is blijven zitten, en Rob ook. Fred ligt te bed met aanhoudende koorts en hoofdpijn, en je weet gewoon niet, wat je tegen hem zeggen zult, zóó wanhopig is hij.

't Is dan ook hard! Hij is zoo eerzuchtig, en was zoo trotsch op zijn roem van altijd 1 of 2 te zijn en over te gaan met een prijs, al drie jaar lang! Hij beeldt zich gewoon in, dat de schande onuitwischaar is. Zijn Mama neemt hem mee naar de hei, zoolang 't mooie weer duurt, heeft ze gezegd, al was 't tot November. Nu, dan moest hij maar zoo terugkomen, dat alle voorspellingen der oude, zwartgallige tante beschaamd worden.

Rob heb ik nog niet gezien. Ik kijk er de brievenbus wel eens op aan, waardoor zoo'n onheilbrengend vodje papier is gegleden. Hoe zal de hand gebeeft hebben, die 't er uit haalde. Hoe zal 't ruitje dichtgekleterd zijn.

Er is een klein mangelkamertje, boven in Rob's huis. Ik kan 't idee niet van me afzetten, dat hij daar nu zit, met een stapel boeken, atlansen, dictionnaires bij zich, en 't onheilsdocument op 't behang geprikt!



Kapsel uit 't laatst der 17e eeuw.

Heuvel. Hij was weer drie dagen met zware hoofdpijn thuis geweest, want hij heeft zich veel meer ingespannen, dan hij kon. Je zult zien, hij wordt ziek, als 't gebeurt!

We waren heel gauw, waar we wezen moesten, en spoedig lagen we languit op 't mos, onder de ruischende eikenboomen. Mijn oogen dwaalden telkens van den helderen hemel en het bladerengewuif daar tegen aan, naar de tengere gedaante naast me. Ik had hem meegetroond om hem op te vroolijken, maar ik durfde niets zeggen. Mijn hart kromp meen van medelijden, toen ik dat akelig bleeke gelaat zich zag afteekenen tegen het donkere mos. Zijn oogen schitterden en zijn opeengeklemdelippen trilden zenuwachtig; zijn magere handen gloeiden, alsof hij koorts had en langzamerhand kreeg ik het gevoel van met een doodzieke alleen te zijn. O, ik werd bang! Ik durfde